

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

בפני כב' השופט עידו דרויאן**מדינת ישראל****ע"י ב"כ עו"ד בן אסא****המאשימה****נגד****אסף בן דוד****ע"י ב"כ עו"ד מורנו****הנאשם****גזר דין**

במסגרת הסדר דיוני, ללא הסכמות לעונש, הודה הנאשם והורשע בתיק זה ובתיקים נוספים שצ"ר. הרשעתו בתיק העיקרי קדמה לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 והרשעתו בתיקי הצירוף היתה מאוחרת לכניסת התיקון לתוקף. כך או אחרת, אין מניעה לגזור הדין לפי הדרך המותווית בתיקון.

הנאשם הורשע בעבירות הבאות:

- א. החזקת עותק מפר של יצירה לשם מסחר בה, לפי סעיף 62(ב)(3) לחוק זכויות יוצרים, תשס"ח-2007 [ריבוי עבירות];
- ב. מכירת עותק מפר של יצירה, לפי סעיף 62(ב)(2) לחוק הנ"ל [ריבוי עבירות];
- ג. עיסוק במכירת עותק מפר של יצירה, לפי סעיף 62(ב)(1) לחוק הנ"ל [ריבוי עבירות];
- ד. מסחר בעותקים מפרים, לפי סעיף 61(ד) לחוק הנ"ל [שתי עבירות];
- ה. החזקת עותק מפר למסחר, לפי סעיף 61(ה) לחוק הנ"ל [ארבע עבירות];
- ו. מכירה והפצה של טובין שסומנו ללא רשות בעל הסימן, לפי סעיף 60(א)(3) לפקודת סימני מסחר;
- ז. הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 187(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

העבירות בהן הורשע הנאשם נוגעות לתקופה ממושכת בה עסק בממכר תקליטורים מזויפים, שבהם יצירות מוזיקליות וסרטים, בדוכן שהפעיל בשוק הכרמל. "תקליטור מזויף" או "תקליטור מפר" הינו תקליטור שעליו הועתקה יצירה מוזיקלית, סרט או כל יצירה אחרת, ללא רשותו של בעל זכויות היוצרים ותוך הפרה של זכויות אלו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

הנאשם המשיך בפעילותו גם לאחר שנעצר ושוחרר תוך איסור להיכנס לשוק הכרמל ולעסוק במכירת תקליטורים מזויפים, ולפיכך הורשע גם בהפרת הוראה חוקית.

התקופה אליה מתייחסת הרשעתו של הנאשם משתרעת החל מיום 29.6.09 ועד ליום מעצרו 2.10.11, ובנוסף הורשע הנאשם במספר אישומים פרטניים ששלושה מביניהם קודמים אף לתקופה הנ"ל.

אין כפירוט האישומים הפרטניים כדי להמחיש את היקף העבירות שביצע הנאשם ואת התמדתו בהן, גם לאחר שפעם אחר פעם 'הופרע' ממלאכתו על-ידי המשטרה ונחקר:

הנאשם החזיק עם אחר בדוכן 1,714 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	27.2.09
הנאשם החזיק בדוכן 1,300 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	8.4.09
הנאשם החזיק עם אחר בדוכן 909 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם, כשהוא מעסיק את האחר במכירה בדוכן שהיה בבעלותו.	12.5.09
הנאשם החזיק בדוכן מאות תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	29.6.09
הנאשם החזיק בשני דוכנים בשוק הכרמל יותר מ-3,000 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	14.8.09
הנאשם החזיק בדוכן 360 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	20.7.10
הנאשם החזיק בדוכן שהיה בעליו והמוכר בו 1,255 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	23.7.10
הנאשם החזיק בדוכן 652 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	2.9.10
הנאשם החזיק בדוכן מאות תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	24.10.10
הנאשם החזיק בדוכן 413 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	25.10.10
הנאשם החזיק בדוכן מאות תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	4.2.11
הנאשם החזיק בדוכן מאות תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	9.2.11
הנאשם החזיק בדוכן 936 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	17.5.11
הנאשם החזיק בדוכן מאות תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	31.5.11
הנאשם החזיק בדוכן 351 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם.	17.8.11
הנאשם החזיק בדוכן 198 תקליטורים מזויפים ועסק במכירתם, וזאת תוך הפרת צו בית המשפט שאסר עליו להיכנס לשוק הכרמל או לעסוק במכירת תקליטורים מזויפים.	2.10.11

קביעת מתחם העונש – נסיבות ביצוען של עבירות הפרת זכויות יוצרים:

הנאשם ביצע באופן תדיר וחוזר עבירות שעיקרן החזקת עותקים מפריים של יצירות לשם מסחר בהם, מכירת עותקים מפריים של יצירות בהיקף מסחרי ועיסוק במכירה שכזו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

זכויות היוצרים מוגנות בקביעת עבירות בחוק, היוצרות מספר מעגלי הגנה סביבן – החל באיסור המכירה ממש, דרך ענישת העיסוק והמכירה, ועד האיסור הנוגע לעצם ההחזקה של העותקים המפריים. איסורים אלו באים להגן על הערך המוגן המרכזי – זכותו של היוצר ליהנות מפרי עמלו על-דרך קבלת התמלוגים המגיעים לו. כך נקבע כבר בע"פ 171/57 **ויגדורציק נ' מ.י.**, פ"ד יב 127, 130.

אינטרס הציבור בהגנת זכותו של יוצר הינו מובהק: אם תינטל מבעלי זכויות היוצרים היכולת ליהנות כלכלית מהזכויות, יעלם מניע עיקרי ליצירה ולהפצת היצירות והציבור יאבד את היכולת ליהנות מהיצירות. אמנם, קל ללכת שבי אחר התמונה הרומנטית של יוצר הספון בחדרו (ומוטב משורר בעליית גג) והיצירה פורצת מתוכו ללא קשר לגמול, אך תמונה זו מטעה – ללא גמול הולם המאפשר השתכרות סבירה, רבים היוצרים שלא יוכלו להתפנות ליצירה; ללא גמול הולם, לא יוכלו להתקיים המנגנונים המסועפים של יצירה, העתקה, שיווק והפצה של יצירות אלו, אשר חייבות להגיע מהיוצר לצרכן בדרך כלשהי; בנוסף, רבות הן היצירות שייצורן מחייב מנגנונים יקרים מאוד לעצם מעשה היצירה עצמו. כך הם למשל סרטים, הקלטות מוזיקליות ותוכנות מחשב;

בחלוף השנים הסתבר כי הפגיעה אינה מתמצה ביוצר עצמו, או בבעל הזכות המיידית, אלא היא מתרחבת לפגיעה ממשית בסחר המקומי והבינלאומי. המימדים רחבי ההיקף של ביצוע עבירות מסוג זה הם שהובילו לפגיעה זו, שהוכרה על-ידי בית המשפט העליון כמצדיקים החמרת הענישה לשם הרתעה וראו למשל רע"פ 1519/03 **סויסה נ' מ.י.** (2003), רע"פ 1091/05 **עיסאווי נ' מ.י.** (2005) ועוד.

לפגיעה ביצירה המקורית, המקומית והזרה, ולפגיעה בסחר, נוספת גם הפגיעה בשמה של ישראל, שהפכה זה-מכבר ל"מעצמת זיופים" (ראו למשל דברים שנאמרו בע"פ (תא) 70787/03 **סלמן נ' מ.י.** (2003) ואת דברי שר המשפטים בכנסת, בהציגו את ההצעה לתיקון החוק שהביא להחמרת הענישה **בדברי הכנסת**, 4.6.02, 6641-6642).

בנוסף, יש לזכור כי הכסף המתקבל מייצור והפצה של עותקים מפריים מוצא דרכו לכלכלה השחורה והעבריינית, ומן הסתם משמש להמשך פעילות עבריינית מסוגים שונים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

בית המשפט העליון עמד בהזדמנויות שונות על הצורך בהחמרת הענישה בעבירות אלו: ראשית לכל, נראה כי הציבור לא הפנים כהלכה את חומרת הנזק ואת חומרת האיסור המלווים עבירות אלו, הנתפסות כמעין עבירות ללא קורבן. הנפגעים רחוקים מעין ומלב – תאגידי ענק או אומנים ידועים – והפיתוי לרכוש תקליטור מפר בשקלים ספורים הינו גדול מאוד. שנית, מדובר בלא פחות מ"גל הזיופים, העתקות והעיסוק בהם, השוטף את הארץ בעת האחרונה", כשהעבירות מבוצעות לעין כל בשווקים, ברחובות ובחנויות, בהיקפים אדירים (וראו למשל דברים שנאמרו ברע"פ 219/06 נסטסקין נ' מ.י. (2006) וברע"פ 8433/12 אברגיל נ' מ.י. (2012)). גל זה הוכר זה מכבר כמכת מדינה, וראו למשל עניין סויסה הנ"ל שאוזכר בהסכמה פעמים רבות. לא נראה, כי גל זה שכך או כי התופעה הודברה. שלישית, כאמור, חומרת הנזק ומעגליו ההולכים וגדלים מחייבים תגובה הולמת ומרתיעה.

מדיניות הענישה המוכתבת על-ידי בית המשפט העליון היא מדיניות מכבידה, המחייבת ענישה משמעותית של מאסר בפועל ושל קנסות ממשיים, במקרים של עבריינות בהיקפים גדולים או חוזרים ונשנים.

סקירת הפסיקה מראה כי אכן במקרים שכאלה מוטלים עונשי מאסר על-ידי בתי המשפט הנמוכים (כשכמובן ניתן למצוא פסיקות קצה' לכאן או לכאן). המדיניות הנוהגת עוקבת אפוא אחרי המדיניות הראויה המוכתבת בפסיקות בית המשפט העליון, ואפילו לא היה הדבר כך – חובה על בית המשפט להתחשב ראשית לכל במדיניות המוכתבת, וראו האמור בע"פ 1323/13 חסן נ' מ.י. (2013).

במקרה דנן מדובר על פגיעה ממשית ברמה גבוהה בערכים המוגנים. בכל מעשה בנפרד יש משום פגיעה שכזו, שכן מדובר על החזקת עותקים מפרים וסחר בהם בכמויות גדולות, ובוודאי כך כאשר מדובר בעיסוק מתמיד ונמשך, באופן מסחרי לחלוטין, בדוכנים שהחזיק והפעיל הנאשם לצורך זה, וכל זאת בשל בצע כסף בלבד.

הנסיבות של החזרתיות וההתמדה בביצוע המעשים, כמו גם ההיקף הכולל – כשהמשמעות היא שהנאשם הפך את העבירות למשלח יד – הינן נסיבות שיש לקחתן בחשבון גם לעצם קביעת המתחם, כדין נסיבות נוספות לפי סעיף 40יב לחוק העונשין.

בנוסף, לפחות במקרה אחד הנאשם אף העסיק אחר בדוכן שבבעלותו והפעיל אותו בביצוע העבירות (מעשה מיום 12.5.09). במקרה אחר, נוספה הנסיבה המחמירה של הפרת הוראת בית המשפט (מעשה מיום 2.10.11).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

נראה, כי בנסיבות אלו מתחמי הענישה הראויים – לכל מעשה עבירה – הם אלו: לעבירות של מכירה ושל עיסוק בסחר של עותקים מפרים, בין מאסר בן שישה חודשים (שיכול וירוצה גם בעבודות שירות) לבין שנת מאסר, וזאת לצד קנס משמעותי. לעבירות של החזקת עותקים מפרים לשם מסחר, בין מאסר בן שלושה חודשים (שיכול וירוצה גם בעבודות שירות) לבין שמונה חודשי מאסר, וזאת לצד קנס משמעותי.

אדגיש, כי אלמלא הנסיבות הנוספות הנ"ל, ניתן היה להסתפק בקביעת מתחם ענישה מקל יותר לכל מעשה עבירה, כך שלעניין עבירות המכירה והעיסוק בסחר די היה במתחם בין מאסר מותנה לבין מאסר בן שישה חודשים (כדעת התביעה), ולעניין החזקת עותקים מפרים – במתחם בין מאסר מותנה למאסר בן שלושה חודשים, והכל לצד קנס משמעותי. מכל מקום, לנוכח התוצאה העונשית הסופית, אין משמעות רבה לאבחנה זו, במקרה דנן.

בנסיבות העניין, אינני מוצא צורך לאבחן בין סוגי עבירות ההחזקה והסחר וגם לא לקבוע מתחם ענישה לעבירות הפגיעה בסימני מסחר.

קביעת מתחם העונש – נסיבות ביצועה של עבירת הפרת הוראה חוקית:

כמתואר לעיל, הנאשם הפר הוראה של בית המשפט שאסרה עליו במפורש לחזור לזירת הפשע, שוק הכרמל, ולחזור ולעסוק בהחזקה ובמכירה של תקליטורים מזויפים.

הנאשם הפר אפוא את הוראת בית המשפט במכוון, כשעיניו לבצעו, תוך ביזוי הוראה זו.

קביעתם של תנאי שחרור ממעצר אפשרית רק בשל האיסור להפר אותם ואם לא תתקל הפרה שכזו בתגובה עונשית ראויה – תישמט הקרקע מעל היכולת לקבוע תנאים שכאלה. הפגיעה בחירותם של עצורים (שלא ניתן יהיה לשחררם) או בשלום הציבור ובסדר הציבורי תהא עצומה. חובה לשמור היטב על כוחו של בית המשפט, על-דרך גמול הולם במקרה של זלזול בהוראותיו והפרתן.

במקרה דנן, נסיבות העבירה מחייבות קביעת מתחם עונשי מחמיר שבין שלושה חודשי מאסר (שיכול וירוצו בעבודות שירות) ועד שנת מאסר בפועל.

נסיבותיו האישיות של הנאשם ושיקולי שיקום:

הנאשם יליד 1983, נשוי וכיום הוא עובד בהובלות. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

מתסקירי שירות המבחן עלו הפרטים הבאים:

הנאשם גדל במשפחה 'רגילה', תומכת ואוהבת, ונאלץ לצאת לעבודה בגיל עשרים כדי לסייע בפרנסת המשפחה לאחר שאביו פשט רגל. הנאשם הסביר את מניעי מעשיו ברצונו להשיג כספים בקלות ולכן גם התחבר לחברה שולית-עבריינית. לדבריו, לא הבין את המשמעות הפלילית של מעשיו ובעל הדוכן המקורי בו עבד אמר לו כי מדובר "בעבירה אזרחית אך לא פלילית" וכי אם יסתבך – ישלם עבורו את הסכום שיידרש.

שירות המבחן התרשם בתחילה כי מדובר במי שמחזיק בעמדות בעייתיות אך בהמשך (תסקיר מיום 15.1.13) מצא כי מדובר באדם ילדותי, לא מגובש ולא עצמאי, שתקופת מעצר הבית הובילה אותו לבדיקת דרכו. הנאשם הביע רצון לטיפול ובהמלצת שירות המבחן נדחה הדיון לקבלת תסקיר משלים.

בתסקיר המשלים שנכתב ביום 9.5.13 מתאר שירות המבחן שהנאשם נרתם לתהליך טיפולי אך טרם שולב בקבוצה טיפולית. הנאשם החל לעבוד בחברת הובלות בחודש פברואר, מפיק סיפוק מעבודתו ומוערך על-ידי המעסיק [מכתב המעסיק ענ/2]. השירות חזר על התרשמותו מהנאשם כאדם לא בשל וילדותי, שיכול להיגרר על ידי אחרים, כך שקיימת סכנה במידה בינונית שיחזור לבצע עבירות. עם-זאת מציין השירות את רצונו של הנאשם בהליך טיפולי לו הוא זקוק ואת הבנתו את הבעייתיות שבהתנהגותו.

בתסקיר זה ובהבהרה שנכתבה ביום 5.7.13, הציע השירות להטיל על הנאשם עונש מרתיע של מאסר על-תנאי ולהעמידו בפיקוח השירות למשך שנה, במהלכה יפעלו לשלבו בתכנית "סטרייב" שנועדה להכשיר צעירים לעצמאות כלכלית ופיתוח קריירה.

נראה שעל-אף המלצת שירות המבחן, אין ענייננו במקרה המצדיק הסגתם של כל שיקולי הענישה האחרים, ובראשם עקרון ההלימה, מפני שיקול השיקום. גם לפי התסקיר מצוי הנאשם אך על סיפה של דרך שיקומית, שאפשר ותצלח ואפשר שלא, כששירות המבחן עצמו אינו מצביע על צפי מעודד במיוחד:

כל שהשירות הביא בפני בית המשפט הוא את ההתרשמות שמדובר באדם ילדותי ולא מגובש המתחיל עתה בבדיקה עצמית ומוכן לטיפול.

המחוקק הביע במפורש את רצונו כי שיקול הענישה העיקרי יהא שיקול ההלימה, כעקרון מנחה. מההיסטוריה החקיקתית של תיקון 113 ומלשון החוק עצמו עולה ברורות כי לשיקולי שיקום בענישה נשמר מקום נכבד, אך לא עוד בזהות-משקל עקרונית לשיקול ההלימה אלא מאחוריו. בכורתו של ערך ההלימה נדונה לאחרונה בע"פ 8641/12 סעד נ' מ.י. (2013) בדברי הש' סולברג ורובינשטיין. כעולה מדברי הש' רובינשטיין שם, בסעיף י"ח לדבריו, הקורבן והציבור הם שהיו לנגד עיני המחוקק בערכו את תיקון 113. שיקול ההלימה מתבטא ראשית לכל בקביעת מתחם העונש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

ההולם וסטייה ממתחם זה מטעמי שיקום צריכה להיעשות על בסיס מוצק יותר מזה המצוי בתסקירים שבפני.

אציין, כי יש מקום לתמיהה מסוימת לנוכח הפער בין דברי הנאשם לשירות המבחן, לפיהם עבד בדוכן עבור אדם אחר, לבין הודייתו במקרה אחד שבו היה הוא עצמו בעל הדוכן והעסיק אחר ובמקרה נוסף בו צוין במפורש כי היה בעל הדוכן.

לפיכך, אין מקום לחריגה ממתחמי העונש שנקבעו לעיל.

קביעת העונש בתוך המתחמים – נסיבות הנאשם וריבוי העבירות:

הנאשם צעיר מאוד לימים ונשוי, כשתקופת מעצר הבית הממושכת בבית הוריו (מאוקטובר 2011) הקשתה מאוד על הזוגיות ועל הרחבת המשפחה. ללא ספק, הטלת עונש מאסר, וגם הטלת קנס משמעותי, תכביד מאוד על הנאשם ועל אשתו.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה, מבלי שהיה צורך בניהול הוכחות בתיק זה ובתיקי הציורף. אמנם, בכל המקרים נתפס הנאשם בכף כך שמלאכת ההוכחה לא היתה קשה על התביעה, אך יש לתת מקום בשיקולים לקולא לחסכון בזמן שיפוטי ולעצם ההודיה. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מבין את משמעות מעשיו, מתחרט ומבקש לשנות את דרכיו.

יש לתת משקל גם לחלוף הזמן מאז ביצוען של העבירות ולהיעדר עבר פלילי, אך משקל זה לא יוכל להיות מכריע, לנוכח התמשכותן של העבירות תקופה ארוכה מאוד והעובדה שהנאשם חדל ממעשיו רק כשנעצר ובהמשך שוחרר בתנאים מכבידים.

משקל משמעותי מאוד יינתן לגילו הצעיר של הנאשם, שעתיזו עוד לפניו, וכן יינתן משקל לזמן הרב שבו שהה הנאשם בתנאים מגבילים, בדרגות חומרה שונות.

כל הנסיבות לקולא לא יוכלו למנוע הטלתו של עונש מאסר משמעותי בפועל, המחויב לנוכח מעשיו של הנאשם שהפך את ביצוע העבירות לקריירה ולעיסוק עיקרי, אולם נסיבות אלו יובילו לקביעתו של עונש אחד כולל לכלל מעשי העבירה בהם הורשע הנאשם, לפי סעיף 40(ב) לחוק העונשין.

נתתי דעתי גם לשיקול ראוי לחומרא בתיק זה, והוא הצורך בהרתעת הרבים, לפי סעיף 40 לחוק העונשין: הנאשם פעל זמן רב בשוק הכרמל וברור כי בעונש שיוטל עליו יהא מסר ברור ליתר הסוחרים בשוק, בעלי דוכנים ועובדים – האם מדובר בסיכון ש"שווה לקחת", או במסר מרתיע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

אמיתי. לנוכח גילו של הנאשם לא אוסיף לעונשו בשל שיקול זה, ואקווה כי די בעצם המאסר כדי לשלוח את המסר הנכון.

התביעה עותרת לעונש מאסר (לפחות) בן שנה וחצי, ולא ניתן לומר שעתירתה מופרכת. עם-זאת, יכריעו השיקולים לקולא שנמנו לעיל בעד תקופת מאסר קצרה יותר.

באשר לקנס:

בקביעת קנס על בית המשפט להתחשב ביכולותיו הכלכליות של נאשם, כפי שמנחה הפסיקה מימים ימימה וכפי שנקבע במפורש בסעיף 40 לחוק העונשין, לאחר תיקון 113. יכולתו הכלכלית של הנאשם מוגבלת והוא שוקע בחובות [ענ/1], עניין המחייב מתינות בקנס ובפרט לנוכח תקופת מאסר, אך לא ניתן להתעלם מדרישת הפסיקה לענישה כלכלית משמעותית ומרתיעה. הקנס שיוטל יהא אפוא ממשי, אם כי רחוק מאוד מלשקף את הרווחים שהופקו ממעשי העבירה.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן שנה, בניכוי תקופות מעצרו של הנאשם מיום 2.10.11 ועד ליום 19.10.11 וכן מיום 1.5.12 ועד ליום 2.5.12, ואפילו מראים רישומי שב"ס אחרת;
- ב. מאסר על-תנאי בן שישה חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה עליה הורשע בתיק זה;
- ג. קנס בסך 30,000 ₪ או שנת מאסר נוספת תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתשעים יום מעת שחרורו של הנאשם מהכלא, כאשר מחדל או עיכוב באחד התשלומים יעמיד מלוא הסך לפירעון מיידי;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13023-10-11 מדינת ישראל נ' בן דוד

הוראות נלוות:

1. העותקים המפריים יושמדו ;
2. המזכירות תעביר עותק גזר הדין לשירות המבחן והממונה על עבודות השירות (לידיעה בלבד) ;
3. התביעה תעביר עותקי גזר הדין, עם עותקי כתבי האישום, לכל תאגיד מתלונן וכן לרשות המיסים ;

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' אלול תשע"ג, 08 אוגוסט 2013, במעמד הצדדים.

עידו דרויאן, שופט